

אביר הדגים

ספרד 1862?

פרנן קבלרו

הייתה פעם ארץ ובה היו כל כך הרבה רכבות, כדורים פורחים, ואוניות קיטור שהאנשים הפסיקו ללכת ברגל ושכחו איך עושים זאת. לכן כל הסנדלרים ומתקני הנעלים פשטו רגל. אבל החברה העירונית היא כמו ים – כשהוא מצד אחד בולע פיסת קרקע, הוא פולט אותה במקום אחר, אלא שאז הקרקע היא דלילה וסחוטה כמו מדבר. ומה שעושה הים כך עשתה גם התרבות החדשה וכשכל אמצעי התחבורה השתלטו על החברה, הסנדלרים נשארו חסרי פרנסה. אחד הקורבנות האלה זרק את האימום שלו על הרכבת הראשונה שפגש, את המרצע אחרי כדור פורח ואת הסינור שלו על ספינת הקיטור, קנה סירה קטנה והחליט להיות דייג. וכל פעם

כשהתקרב בסירתו לאחת מאוניות קיטור קרא בקול רם "סנדלר בסירה שלו עומד מול ספינת קיטור כמו סלע כנגד גלי הים. אל תחשוב שאכנע לגאווה שלך. הסירה שלי תהיה כלי השיט שלי!" כך שר הדייג, ומה שנוגע לדגים, לא הצליח לתפוס אפילו אחד. הקול הרם שלו ורעש הספינות גירשו את כולם. וכך בים לא מצא כלל דגים, כמו שלא מצא נעליים קרועות ביבשת. זה ייאש אותו מאוד והוא שקל להשליך את עצמו לים או כפי שאמר "אם אני לא אוכל דגים, שהדגים יאכלו אותי. זה היינו הך." אלא שהים נראה כל כך חשוך ואפור, כה פראי ולא מרוסן, שהסנדלר שלנו החליט לבחור לו מקום נעים יותר לתוכניתו. בינתיים זרק את הרשת שלו עוד פעם, והנה, הפעם היא נעשתה כבדה יותר. הוא הוציא את הרשת ומצא בה דג פיטר. דגי פיטר הם דגים מאוד מיוחדים, בעלי שני כתמים שחורים, אשר לפי האגדה נעשו על ידי אצבעות של פיטר הקדוש. האמונה הזו מוכיחה שהעם הספרדי עדיין חי בתחושות דתיות ולא, כפי שטוענים האנגליים,

רחוק מהידע הדתי העממי.

אך נחזור לסיפור שלנו. ברגע שהסנדלר החזיק את הדג היפה בידיו, הדג, שכנראה לא היה כה אילם כמו האחים שלו, התחיל לדבר "הביא אותי לביתך, חתוך אותי לשמונה חלקים, תבל אותי במלח ופלפל, בקינמון וציפורן בקורנית ועלי דפנה. שתי חתיכות תן לאשתך לאכול, שתיים לסוסתך, שתיים לכלבה שלך ושתיים נותרים שתול בגינתך." הסנדלר המופתע עשה בדיוק הכל מה שאמר לו הדג, כה גדולה הייתה אמונתו לדבריו. וזה מוכיח את מה שאומרים בפרלמנט שלנו, כלומר שלא לה שמדברים פחות מאמינים יותר מאשר לנואמים הגדולים.

אחרי תשעה חודשים ילדה אישתו של הסנדלר שני בנים, הסוסה שני סייחים, הכלבה שני גורים ובגן צמחו שתי חניתות ומגנים עם דג כסוף על רקע כחול מצויר עליהם. כל אלה גדלו יחד בשלום ובשלווה כך שאחרי זמן יצאו מביתו של הסנדלר שני אבירים, על שני סוסים אצילים, מלווים בשני כלבים ועם חניתות ומגנים בידיהם.

האחים היו כל כך דומים זה לזה שקראו להם אבירים כפולים. אך הם החליטו, ובצדק, להיפרד, כדי לא לאבד את ייחודם, ולנדוד בעולם בנפרד. הם התחבקו ואחר כך אחד רכב מזרחה והשני מערבה.

אחרי ימי רכיבה אחדים הראשון הגיע למדריד ומצא את עיר המלכים זו בדמעות, שכמו מי מלח התערבבו בגלים המתוקים וצחים של נהר מנזנרס האהוב. כל העולם בכה, אפילו מריה הלבנה משער השמש.

האביר התעניין בסיבת האבל והוסבר לו כי דרקון איום החי בסביבה דורש לקבל מדי שנה נערה צעירה, ואחרת מאיים להשמיד את העיר. והפעם נפל הפור על בת המלך, נסיכה כה יפה וטובת לב שאין דומה לה.

האביר שאל איפה אפשר למצוא את הנסיכה ונאמר לו כי היא ממתינה לא רחוק מהעיר לדרקון, שבא תמיד בצהריי היום כדי לקבל את הקורבן. האביר רכב מהר לשם ומצא את הנסיכה רועדת כולה ושטופת דמעות.

"ברח" היא קראה לקראתו "ברח מיד. הדרקון יבוא עוד מעט ואז תאבד את חיך!"
"לא אברח" ענה האביר "כי באתי להציל אתך."
"להציל אותי? זה בלתי אפשרי."
"זה תראי עוד מעט" אמר האביר "יש אולי גרמנים בעיר?"

"כן" ענתה הנסיכה מופתעת.

"אז רק תמתיני רגע" אמר האביר ודהר מהר העירה. אחרי דקות אחדות הוא חזר עם מראה, אותה קנה בחנות של סוחר גרמני. הוא העמיד אותה ליד עץ, כיסה בצעיף של הנסיכה ואמר לה שכאשר יגיע הדרקון היא תמשוך את הצעיף מהמראה ובעצמה תסתתר מהר אחרי העץ. הוא בעצמו התרחק קצת מהמקום.

לא לקח זמן רב והדרקון הופיע, ובחוצפה סקר את הנסיכה מלמטה למעלה. ובאותו רגע הנסיכה משכה את הצעיף מהראי, והסתתרה אחרי העץ. הדרקון התבלבל לגמרי כאשר במקום הבחורה ראה פתאום לפניו מפלץ איום בראי. הקשקשים שלו הסתמרו, עיניו הבהיקו וכך גם עשה מיד

המפלץ שמולו. הוא פער את לועו האיום כדי להפחיד את האויב שמולו, אך גם זה עשה אותו הדבר. מרוגז מאוד הסתער הדרקון קדימה ופגע, כמובן, בראי בכוח שהמם אותו לגמרי. עכשיו גם ראה בשברי המראה את חלקי גופו השונים והאמין שהוא בעצמו התפרק לחתיכות.

האביר ניצל את ההזדמנות והתנפל על הדרקון בחניתו ובסיוע הכלב הנאמן המית אותו.

תוכלו לתאר לעצמכם את שמחת אזרחי מדריד כשראו את אביר הדג חוזר שלם ובריא עם הנסיכה הרוכבת על סוסו לפניו ועם גוויית הדרקון הנסחבת אחריו, קשורה לזנבו של הסוס. לא פלא שכתגמול על חכמתו וגבורתו קיבל האביר את ידה העדינה של הנסיכה. החתונה והנשפים עם סעודות ותחרויות לקחו ימים אחדים.

ימים אחדים אחרי החתונה ביקש האביר מאשתו שתראה לו את הארמון המלכותי, שהשתרע על כמה קילומטרים רבועים. הנסיכה הסכימה והם יצאו לדרך. במשך שלושה ימים הם עברו את האולמות והחדרים של הארמון ובסוף יצאו על

המרפסת הפונה לכוון הים. נוף נהדר נראה לעיני האביר. אפשר היה לראות את כל ספרד וארץ המאורים, ואפילו את מרוקו, שם הקיסר התאבל על מותו של ידידו הדרקון.

"מה הוא הארמון המבודד ואפל הנראה שם במרחק?" שאל האביר את הנסיכה. "הוא נקרא 'ארמון אימים'. הוא מכושף" ענתה היא "ואיש עוד לא הצליח לשחרר אותו מהכישוף. מי שנכנס לתוכו לא יצא משם יותר."

האביר שתק. אך הוא היה הרי אמיץ ואוהב הרפתקאות, ולכן למחרת בבוקר, בלי לומר מילה למישהו, עלה על סוס ועם חרב, חנית והכלב שלו יצא לדרך אל ארמון האימים.

הארמון היה נורא כל כך שהפחיד את מי שרק הביט עליו. הוא היה שחור כמו ליל סערה, ושותק כמו גוויה. אך האביר, שאמנם הכיר את המילה "פחד" אך לא ידע את תחושתה, דפק בחוזקה על שער הארמון. כל ההדים הרדומים של הארמון התעוררו וחזרו על הדפיקות הנועזות. אך לא באה כל תשובה. האביר דפק שוב בשער, הפעם ביתר

חוזק, ואז נפתח אשנב ובו הופיע קצה אפה הארוך של אישה זקנה מכוערת.

"מה רצונכם, מפירי שלוותי?" שאלה הזקנה.

"להיכנס פנימה" ענה האביר כשהוא מרים את מגן פנים של קסדתו.

כשהזקנה ראתה את פניו היפים, נעשתה ידידותית מאוד ופתחה לפניו את השער.

"עכשיו גבירתי הזקנה.. " התחיל האביר.

"שמי ברבריסקה" הפסיקה אותו הזקנה "ואני יורשת ושופטת של ארמון אימים."

"אימים, אימים" חזרו אחריה ההדים.

"תשתקו, צעקנים!" קראה הזקנה והמשיכה,

כשהיא פונה אל האביר "אם תרצה להתחתן אתי, יהיו לך כאן חיים כמו של פאשה עשיר."

"פאשה..פאשה.." צחקו ההדים.

"להתחתן אתך, זקנה בת מאה?" ענה האביר "את באמת מדמיינת לעצמך."

"מך.. מך.." חזרו ההדים.

"אני רק רוצה לבדוק את הארמון וללכת אחר כך מכאן."

"כאן.. כאן.." נשמע שוב ההד.

הזקנה הביטה על האביר מהצד ובסוף אמרה שיבוא אחריה והיא תראה לו את הכל. וכך קרה שהאביר ראה הרבה, הרבה דברים יפים ומעניינים. בסוף ברבריקה הובילה אותו אל מעבר חשוך ושם נפתחה דלת ברצפה. האביר שלא הספיק לראות אותה נפל לתהום עמוק וקולו התאחד עם ההדים שלא היו אלא קולות של אבירים אחרים אותם הובילה כך והמיתה הזקנה.

אבל מה קרה לאביר הדג השני?

גם הוא הגיע למדריד אחרי נדודים רבים. אך איזו קבלת פנים חיכתה לו כאן. רק עבר את השער וחיילים בשער נעמדו דום, חצוצרות השמיעו קול רם, תופים תופפו ונשמע מרש מלכותי. משרתי ארמון המלך הקיפו אותו ואמרו שהנסיכה בוכה מרות כי העדרו הארוך הדאיג אותה מאוד והיא פחדה לגורלו.

"כנראה חושבים כי אני אחי" חשב האביר "ומסתבר שהוא הצליח כאן מאוד. נראה מה יקרה הלאה."

מובן שהובילו אותו בשמחה רבה אל הארמון ושם חיכו לו כבר המלך והנסיכה עם כל ידידיהם האצילים.

"האם באמת היית בארמון אימים? ספר, איך יצאת משם ומה ראית שם. פחדתי כבר שלא אראה אתך יותר" אמרה הנסיכה.

"אסור לי לדבר על כך, עד שלא אבקר שם שנית" אמר האביר.

"איך זה? אתה היחידי שביקר במקום המכושף הזה, ואתה עוד רוצה לחזור לשם?"
"אני חייב לעשות כך."

בינתיים החשיך והאביר עם הנסיכה עברו לחדר שינה. האביר הוריד את חרבו ושם אותו על המיטה.

"מדוע אתה עושה זאת?" שאלה.

"כי נשבעתי" ענה "שלא אשכב במיטה עד שלא אבקר שנית בארמון הוא."

למחרת הוא עלה על סוסו ויצא לדרך לארמון אימים, מלא דאגה ופחד על גורלו של אחיו. הוא נעמד לפני השער ודפק בו. מיד הופיע אפה של

ברבריקה, אך בראותו היא החווירה כמו גיר, כי
חשבה שזה מת שקם לתחייה.
"בל-זבוב הקדוש" היא קראה כי לקדוש הזה סגדה
"בל-זבוב הקדוש, שחרר אותי מהזיה הזו!" ומיד
ברחה והשאירה את השער פתוח.
"גבירתי הזקנה" קרא אחריה האביר "האם בא
לכאן קודם אביר דומה לי? עני, לא או כן?"
"כן.. כן.. כן.. ענה ההד.
"האם הוא חי או מת?"
"מת.. מת.. בכה ההד.
כשהאביר שמע זאת, רץ אחרי הזקנה והשחיל
אותה על חרבו, ומאחר שהייתה קטנה וקלה
התחילה להסתובב על החרב כמו כנפי טחנת רוח.
"איפה האח שלי, מכשפה נבזית?" שאל האביר.
"רציתי להגיד לך זאת, אבל אני עומדת למות
ומהסיבובים האלה קיבלתי סחרחורת. קודם תעצור
אותי ותחזיר אותי לחיים."
"איך אעשה זאת, מכשפה שכמותך?"
"לך לגינה שלי, תביא עשב חנק, ורדי בר וצמח דם
הדרקון, תרתיח אותם בדוד ורחץ בו את גופי"

אמרה.
האביר עשה כך והמכשפה שקמה חיים הסבירה לו
איך להגיע לאחיו. הוא ירד לתהום ומצא שם לא רק
את אחיו אלה עוד אבירים רבים אחרים וגם הרבה
נערות יפות שהעיר מדריד הקריבה לדרקון. הוא
שם אותם, זה אחרי זה, בדוד עם התרחיץ של
המכשפה, והחזיר להם את חייהם.
האבירים והנשים הודו יפה לאביר שלנו ושמחה
במדריד הייתה רבה. התקיימו נשפים רבים
וחתונות כי האבירים הספיקו תוך זמן קצר
להתאהב בנערות מהעיר.
ברבריקה שראתה את הכל התפוצצה מרוב קינאה
ומתה לתמיד.